

- підвищення трудової активності працівників на основі аналізу процесів формування трудової мотивації, чинників, що її визначають, оцінки дієвості існуючих рекомендацій з розробки нових систем стимулювання;

- вивчення змісту, умов праці і розробка заходів для їх удосконалення, гуманізації трудової діяльності. Виявлення чинників, що сприяють підвищенню задоволеності працею, розробка рекомендацій із планування трудової кар'єри.

- підвищення якості життя працівників, у тому числі за рахунок кращого задоволення їх потреб, розвитку соціально-побутової сфери. Розробка соціальних програм, програм соціальної підтримки працівників, планів соціального розвитку сільськогосподарського підприємства [4, с. 79].

Отже, проведення соціального моніторингу діяльності сільськогосподарських підприємств дасть змогу усувати будь-які зміни, що перешкоджають діяльності підприємства та сприятиме прийняттю оптимальних рішень на різних рівнях управління.

Список використаних джерел:

1. Оболенський О.Ю. Розробка системи показників для моніторингу діяльності державних органів / О.Ю. Оболенський, В.М. Сороко // Університетські наукові записки – 2005. – № 3 (15). – С. 321–329.

2. Пурський О.І. Соціально-економічний моніторинг як фактор стабільного і збалансованого розвитку регіону / О.І. Пурський, О.І. Мороз, О.І. Моїсеєнко // БІЗНЕСІНФОРМ – 2012. – № 6. – С. 39–41.

3. Реструктуризація та фінансове оздоровлення сільськогосподарських підприємств : Посібник / Програма підвищення рівня життя сільського населення в Україні. – К., 2005. – 480 с.

4. Ксьонжик І.В. Теоретичні основи моніторингу соціально-економічної діяльності суб'єктів аграрного господарювання / І.В. Ксьонжик // Вісник Харківського національного аграрного університету ім. В.В. Докучаєва. Сер. : Економічні науки. – 2013. – № 4. – С. 76–81.

Люткевич Г.Р.

студентка,

Запорізький національний університет

ФОРМУВАННЯ СТРАТЕГІЇ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Для розвитку і досягнення успіху багатьом підприємствам як малим так і великим необхідно розвивати стратегічне мислення. Так як без стратегії неможливий вихід на ринок товарів та послуг, захват нових сегментів ринку як в Україні так і закордоном. Розширення і в наслідок цього збільшення прибутку від якого залежить як підприємство так і економіка країни в цілому. У науковій літературі не рідко згадується класифікація стратегій інтернаціоналізації, яку порадив Дж. Леонтіадіс. Ці стратегії розбігаються цілями, розміром потрібних інвестицій, організаційних витрат і використовуваними інструментами – дампінг, скіммінг, експлорація та пенетрація.

Формування стратегії зовнішньоекономічної діяльності, складається з етапів:

Перший етап – виконання аналізу зовнішнього оточення, прогнозування майбутнього розвитку підприємства, виявлення можливостей і загроз, сильних і слабких сторін, оцінювання конкурентоспроможності і прогнозування її зміни;

Другий етап – визначення місії, мети і цілей зовнішньоекономічної діяльності підприємства на новоствореному підприємстві (на першому) паралельно з виконанням аналізу зовнішнього оточення;

Третій етап – здійснення стратегічного аналізу, який полягає в порівнянні мети і цілей ЗЕД з результатами аналізу середовища зовнішньоекономічної діяльності, виявленні і усуненні розривів між ними і, головне, у виробленні альтернативних стратегій – варіантів стратегічного розвитку;

Четвертий етап – моделювання варіативних сценаріїв розвитку подій (оптимістичний, песимістичний та найбільш вірогідний) і дослідження впливу кожного на сформульовані альтернативні стратегії зовнішньоекономічної діяльності. Визначається конкурентоспроможність підприємства у разі реалізації тієї чи іншої стратегії зовнішньоекономічної діяльності за певним сценарієм;

П'ятий етап – здійснення вибору найбільш припустимої стратегії зовнішньоекономічної діяльності з альтернативних;

Шостий етап – підготовка кінцевого варіант стратегічного плану зовнішньоекономічної діяльності підприємства;

Сьомий етап – розробка тактичних середньострокових планів зовнішньоекономічної діяльності на базі стратегічного плану;

Восьмий етап – розробка оперативних планів та проектів. На цьому процес стратегічного планування зовнішньоекономічної діяльності завершується [2, с. 390]. Процес реалізації стратегічного плану (процес стратегічного управління) передбачає не лише організацію реалізації стратегії зовнішньоекономічної діяльності (9-й етап) але і її практичну оцінку, контроль за виконанням (10-й етап) і зворотний зв'язок, якщо виявляються помилки, недоробки у формуванні стратегічного плану на будь-якому із етапів. Інколи такий зворотний зв'язок передбачає часткові зміни місії і цілей зовнішньоекономічної діяльності, якщо вони виявилися до певної міри нереальними. Зворотний зв'язок можливий на будь-якому з етапів формування стратегії. Все це свідчить про те, що і формування, і реалізація стратегії являє собою єдиний процес, який є безперервним, оскільки середовище зовнішньоекономічної діяльності, а значить, і умови діяльності підприємства безперервно змінюються, стратегічний план систематично редагується [2, с. 390].

Стратегія може бути направлена на:

- освоєння нових ринків;
- поліпшення внутрішнього клімату підприємства;
- зменшення витрат і ін.;

Стратегія зовнішньоекономічної діяльності підприємства характеризується комплексом ознак. Косенко С. В. виділяє п'ять основних характерних рис стратегії зовнішньоекономічної діяльності підприємства:

- спрямованість на зовнішнє та внутрішнє середовище підприємства;
- комплексність – обов'язковий взаємозв'язок з іншими видами стратегій підприємства, а саме конкурентною та функціональною;
- взаємозв'язок між ієрархічністю та гетерархічністю стратегій;
- необхідність врахування пріоритетності зовнішньоекономічної діяльності серед інших видів економічної діяльності підприємства;
- необхідність врахування обмеженого розмаїття можливих ситуацій і факторів, які безпосередньо впливають на стратегію зовнішньоекономічної діяльності підприємства, на її формування та реалізацію [1].

Отже, формування стратегії ЗЕД підприємства пов'язане з зовнішнім та внутрішнім кліматом підприємства. Прогнозування – це невід'ємна частина процесу формування стратегії. Необхідний комплексний підхід до вирішення проблем та стратегічних ідей впровадження.

Правильно відіграна «шахова партія» власниками підприємства з конкурентами, імпортерами сировини та експортерами послуг – це перевага, яка підвищить репутацію та виведе на ще вищу ступінь підприємство з меншими фінансовими втратами. Стратегія – це ціла зв'язка ключів. Один з них може стати порятунком, а інший крахом для підприємства.

Список використаних джерел:

1. Косенко С.В. Теоретичні положення зовнішньоекономічної діяльності підприємства : визначення та класифікація / С.В. Косенко // Економіка та управління підприємствами машинобудівної галузі. – 2011. – № 3. [Електронний ресурс]. Режим доступу : http://www.nbu.gov.ua/portal/Soc_Gum/Eupmbg/2011_3/Kosenko.pdf.
2. Саєнко М.Г. Стратегія підприємства : підручник / М.Г. Саєнко. – Тернопіль : Економічна думка, 2006. – С. 390.

Марковська І.О.

асистент кафедри маркетингу;

Козій М.І.

студент,

Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара

МЕХАНІЗМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ПІДПРИЄМСТВ

Існує безліч конкретних загроз, з якими підприємство стикається у своїй діяльності. Вони не нові за своїм змістом, змінюватись може лише форма прояву. Економічна практика вже запропонувала конкретні методи і механізми вирішення таких проблем. Управління економічною безпекою вимагає зведення цих методів в єдину систему, засновану на загальних принципах і критеріях оцінки економічного стану господарюючого суб'єкта. Ці принципи і критерії дозволили б виявляти і усунути виникнення загрози і виробляти стратегічні рішення, забезпечуючі стійкість підприємства [1, с. 37]. Концептуальні питання механізму забезпечення економічної безпеки підприємства відображені в працях: Ю. А. Лактіонова, Ю. М. Осіпов, Г. С. Вечканов, А. П. Судоплатова та інших. Однак, в даний час відсутня однозначність розуміння сутності та наслідків здійснення механізму для промислових підприємств.

У світлі виявлених проблем метою дослідження стало визначення механізму забезпечення економічної безпеки підприємств.

Механізм забезпечення економічної безпеки підприємства знаходить своє втілення в єдності нормативних актів, правових норм, мотивів і стимулів, заходів та методів, сил і засобів, за допомогою яких забезпечується підтримання безпеки на підприємстві та вирішуються поставлені завдання.

Відповідно до системного підходу формування механізму забезпечення економічної безпеки підприємства вбачається в необхідності врахування всіх умов його діяльності, а сам механізм повинен виокремити елементи та схему їх взаємодії. Структура механізму забезпечення економічної безпеки підприємства складається з декількох рівнів, одночасно, які повинні забезпечити розширення капіталу підприємства за рахунок прибутків, які одержуються в результаті взаємодії підприємства із зовнішнім середовищем.

Механізм забезпечення економічної безпеки повинен гарантувати взаємодію підприємства з суб'єктами навколишнього оточення. Як наслідок є спроможність